

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 marca 2020 roku, w sprawie o sygnaturze I C 1687/18, z powództwa S. P. przeciwko (...) w S. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. **zasądził od (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz S. P. kwotę 9.368,34 zł (dziewięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt osiem złotych trzydzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2018 r do dnia zapłaty oraz kwotę 3.523,63 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;**

2. **oddalił powództwo w pozostałej części.**

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 wyroku w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a. **błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż możliwa i zasadna jest naprawa pojazdu z zastosowaniem części zamiennych, podczas gdy koszty naprawy ustalone przez biegłego (i przyjęte przez Sąd) przekraczają wartość rynkową pojazdu na dzień szkody, co oznacza, że w sprawie występuje tzw. „szkoda całkowita”,**

b. **naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., w wyniku dokonania newszechstronnej i dowolnej oceny materiału dowodowego w sprawie, w szczególności „Wyceny nr (...)” poprzez nienadanie odpowiedniego znaczenia dowodowego ww. dokumentowi, co prowadzi do pominięcia, że wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 20.710,00 zł, czego powód nie kwestionował, a koszty naprawy pojazdu ustalone przez biegłego (22.226,19 zł) i przyjęte przez Sąd, przekroczyły wartość pojazdu przed szkodą, co oznacza, że w sprawie wystąpiła szkoda całkowita,**

c. **naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., w wyniku dokonania newszechstronnej i dowolnej oceny materiału dowodowego w sprawie, w szczególności Kalkulacji naprawy pozwanej nr (...) (wraz z Informacją dla Właściciela Pojazdu stanowiącą wstęp do kalkulacji naprawy pozwanej) skutkująca pominięciem faktu, że pozwana informowała(a także podała dane do kontaktu) o możliwości naprawy pojazdu zgodnie z kosztorysem pozwanej za ceny z rabatami oferowane przez warsztaty współpracujące z pozwaną,**

d. **naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 130 § 5 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie skutkujące pominięciem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie wnioskowanym przez pozwanego (w postanowieniu z dnia 19 kwietnia 2019 roku), w sytuacji gdy przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie i nie daje podstaw do pominięcia wniosku dowodowego strony, a co za tym idzie – Sąd bez podstawy prawnej pominał wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego,**

e. **naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 363 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że powód miał możliwość przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, w sytuacji gdy przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego było nieopłacalne pod względem ekonomicznym i przekroczyłoby wartość pojazdu w stanie przed szkodą,**

f. **naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 824¹ § 1 k.c. poprzez naruszenie zasady pełnego odszkodowania i przyznanie powodowi odszkodowania**

przewyższającego wartość rzeczywistej szkody, tj. szkody całkowitej, w sytuacji gdy przyznane powodowi w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie jest wystarczające na pokrycie szkody (nawet kilkukrotne),

g. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 k.c. i art. 361 § 2 k.c., poprzez błędne przyjęcie, że pozwana ponosi odpowiedzialność gwarancyjną z tytułu kosztów naprawy pojazdu, liczonych w oparciu o hipotetyczne, maksymalne na rynku koszty naprawy, w sytuacji gdy koszty te przekraczają wartość pojazdu w stanie sprzed szkody, w związku z czym szkodę należy zakwalifikować jako szkodę „całkowitą” skutkującą przyznaniem odszkodowania będącą różnicą pomiędzy wysokością kosztów naprawy a wartością pojazdu przed szkodą,

h. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dz. U. 2003 nr 124 poz. 1152) poprzez błędną interpretację, a w konsekwencji wadliwe zastosowanie, skutkujące założeniem, iż poszkodowany nie naruszył obowiązku współdziałania z ubezpieczycielem w celu zminimalizowania, szkody w sytuacji gdy żądał przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, podczas gdy koszty naprawy przekraczały wartość pojazdu w stanie sprzed szkody,

i. naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 481 k.c. w zw. z 817 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie skutkujące błędnym uznaniem że pozwany pozostawał w opóźnieniu już 16 listopada 2018 roku, podczas gdy dochodzone kwoty miały charakter sporny do chwili wyrokowania.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwany wniósł o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części, a także poprzez rozliczenia kosztów procesu stosowanie do wyniku sprawy zweryfikowanego w toku instancji oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania przed sądem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

W odpowiedzi na apelację pozwanego strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego ma rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zaważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniały podstawy do podzielenia zarzutów apelującego dotyczących naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i naruszenia normy prawa materialnego.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy uznać za nietrafny.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Aby zarzut obrazy tego przepisu był skuteczny to wymaga się wykazania, że sąd wywiódł z materiału dowodowego sprawy wnioski sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania bądź doświadczenia życiowego. Tylko bowiem to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeśli natomiast z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawało się wysnuć wnioski odmienne

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

W niniejszej sprawie osią sporu były: rodzaj i cena materiałów potrzebnych do naprawy pojazdu oraz koszty roboczogodziny. W odniesieniu do zarzutu polegającego na - zdaniem pozwanego - błędnym wyliczeniu przysługującego powodowi odszkodowania, poprzez nienadanie odpowiedniego znaczenia dowodowego dokumentowi wyceny nr (...), to jest to zarzut błędny.

Sąd oparł swe wnioski na opinii biegłego, biorąc pod uwagę niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy.

Należy również nadmienić, iż głównym celem odszkodowania jest spełnienie funkcji kompensacyjnej. Świadczenie powinno wyrównać straty i szkody, które powstały u poszkodowanego w wyniku zdarzenia. Wobec powyższego wysokość odszkodowania, co do zasady musi odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody.

Odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody - art. 361-363 k.c., z tą jednak różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, opubl. Biuletyn SN 2012/4) przesądzono, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Odszkodowanie powinno być ustalone w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Za częściowo zasadny natomiast należy uznać zarzut z przepisu art. 130 § 5 k.p.c., ale jedynie w zakresie wskazanej przez Sąd pierwszej instancji podstawy prawnej. Pozwany wniósł w odpowiedzi na pozew o rozszerzenie tezy dowodowej dla wnioskowanego przez stronę powodową biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej aby biegły ustalił m.in. wartość pojazdu przed szkodą oraz po szkodzie. Sąd pominął ten wniosek pozwanego. Pozwany wbrew dyspozycji art. 162 § 1 k.p.c. nie wniósł o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Wskazać należy, że strona zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie może powoływać się na to uchybienie w dalszym toku postępowania (art. 162 § 2 k.p.c.). Sąd Rejonowy za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia wziął okoliczności i twierdzenia pozwu, zmierzające do ustalenia należnej kwoty odszkodowania. Sąd tym samym nie analizował wartości uszkodzonego pojazdu sprzed zdarzenia. Zauważyć należy, że pozwany w apelacji nie złożył wniosków dowodowych dla ustalenia wartości pojazdu przed szkodą. Wobec braku zastrzeżenia w toku pierwszej instancji a następnie braku wniosku w postępowaniu apelacyjnym, za zasadne należało uznać działanie sądu ograniczone do ustalenia wysokości szkody. Wskazać należy, że zarzuty mające wykazać szkodę całkowitą nie przystają do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Pozwany skutecznie nie wystąpił o modyfikację tych ustaleń, a sąd nie działa z urzędu.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny zarzuty naruszenia przepisu art. 361 § 2 k.c. z wz. z art. 824¹ § 1 k.c. i art. 363 § 1 k.c. uznać należy że są one bezprzedmiotowe i nie wymagają dalszego uzasadnienia.

Natomiast jeśli chodzi o naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,

zostały one omówione przy omówieniu zarzutu naruszenia art. 130 § 5 k.p.c. i w pełni wyczerpują rozważania Sądu w tym zakresie.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy prawidłowo określił terminy liczenia odsetek od kwoty 19 368,34 zł od dnia 16 listopada 2018 roku do dnia zapłaty. Obecne orzecznictwo wskazuje, iż zobowiązany do zapłaty odszkodowania powinien spełnić świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania do zapłaty skonkretyzowanej kwoty, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Przyjęcie zasady zasądzenia odsetek dopiero od daty wyrokowania w sposób nieuzasadniony premiuje dłużnika, w którego interesie jest wówczas przedłużanie postępowania. W wyżej wskazanych poglądach, które Sąd Odwoławczy podziela, zasadnym było zasądzenie odsetek co do kwoty 9 368,34 zł od dnia, w którym pozwany odmówił wypłaty świadczenia, tj. od dnia 16 listopada 2018 roku.

Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja wniesiona przez skarżącego stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I Instancji.

Na koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu złożyły się koszty postępowania apelacyjnego w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5) i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015 r. poz. 1800 ze zm.). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.